

## UZASADNIENIE

Zgodnie z Krajowym Programem Reform na lata 2008 – 2011, celem Rządu jest zapewnienie przyjaznego otoczenia prawnego i instytucjonalnego dla przedsiębiorczości, innowacyjności i inwestycji. Powyższy cel ma być osiągnięty przez identyfikację, pomiar i redukcję obciążeń administracyjnych nakładanych przez prawo na przedsiębiorców oraz przez znoszenie ograniczeń prawnych dla rozwoju przedsiębiorczości i poprawy sytuacji obywateli.

Celem projektu jest redukcja niektórych obowiązków dla obywateli i przedsiębiorców, które posiadają największy potencjał redukcyjny, oraz tych barier prawnych, które dla obywateli i przedsiębiorców są najbardziej uciążliwe.

Powyższy cel zostanie osiągnięty przez zmiany aktów prawnych ustanawiających poszczególne obowiązki informacyjne. Zmiany będą polegały na zniesieniu niektórych obowiązków informacyjnych albo zmniejszeniu częstotliwości lub kosztów ich wykonywania, a także zniesieniu wybranych barier prawnych w prawie gospodarczym.

Niektóre propozycje polegają na wprowadzeniu możliwości spełnienia obowiązku informacyjnego przez przekazanie informacji drogą elektroniczną jako alternatywy wobec postaci papierowej.

W części dotyczącej ograniczenia barier dla rozwoju przedsiębiorczości proponowane zmiany stanowią dalsze działania w ramach znoszenia barier w krajowym systemie prawnym. Pierwsza ustawa o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców została już przyjęta. Podobnie jak poprzedni, przedmiotowy projekt ma na celu usunięcie przepisów, których stosowanie utrudnia wykonywanie działalności gospodarczej. Projekt nie tworzy nowych przepisów, a jedynie doprecyzowuje, zmienia bądź usuwa normy pozostawiające wątpliwości interpretacyjne i te, które stanowią barierę w wykonywaniu działalności gospodarczej. Projekt ustawy dostosowuje również przepisy do rozwoju nowoczesnych technologii i metod komunikacji w relacjach biznesowych.

Po dokonaniu analizy przepisów prawa oddziałującego na warunki prowadzenia działalności gospodarczej oraz postulatów zebranych od organizacji zrzeszających przedsiębiorców w zakresie uproszczenia prawa gospodarczego, proponuje się wprowadzenie

rozwiązań znoszących istniejące bariery w systemie prawa gospodarczego, dostrzegając jednocześnie potrzebę kontynuacji procesu upraszczania prawa.

Art. 1. Zmiany w zakresie ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

1) wydłużenie terminu wykorzystania zaległego urlopu wypoczynkowego

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, urlopu niewykorzystanego w terminie ustalonym na podstawie art. 163 Kodeksu pracy (K.p.) (zgodnie z planem urlopu), należy udzielić pracownikowi najpóźniej do końca pierwszego kwartału następnego roku kalendarzowego (art. 168 K.p.). Powyższe nie dotyczy części urlopu udzielanego zgodnie z art. 167<sup>2</sup> K.p. (tzw. urlopu na żądanie).

Przepis art. 168 K.p. określa granicę czasową udzielenia urlopu zaległego – ma to być koniec pierwszego kwartału następnego roku kalendarzowego, niezależnie od tego, czy przyczyny powodujące to przesunięcie leżą po stronie pracownika, czy pracodawcy. Wskazany wyżej termin należy traktować jako ostateczny, gdyż przepisy K.p. nie przewidują możliwości dalszego przesuwania terminu urlopu, tym bardziej że przepis art. 168 używa zwrotu „najpóźniej do końca pierwszego kwartału”. Termin do końca pierwszego kwartału następnego roku kalendarzowego uważa się za zachowany, jeżeli pracownik rozpocznie urlop wypoczynkowy przed upływem tego terminu.

Obowiązująca ww. regulacja bardzo często prowadzi do sytuacji zaległości urlopowych, z uwagi na stosunkowo krótki, trzymiesięczny termin na wykorzystanie przez pracowników zaległego urlopu. Udzielenie wszystkim pracownikom zaległych urlopów do dnia 31 marca następnego roku (w ciągu trzech miesięcy) może dezorganizować pracę.

Mając powyższe na względzie, proponuje się zmianę przepisu art. 168 K.p., polegającą na wydłużeniu terminu na udzielenie pracownikom zaległego urlopu do dnia 31 lipca następnego roku. Przedmiotowa zmiana zniosłaby obecnie istniejącą fikcję wykorzystywania przez pracowników zaległych urlopów wypoczynkowych w terminie do końca pierwszego kwartału roku następnego i nie narażałaby pracodawców na odpowiedzialność za wykroczenia przeciw prawom pracownika w związku z nieudzieleniem przysługującego pracownikowi urlopu wypoczynkowego. Zmiana byłaby również korzystna z punktu widzenia pracownika, ponieważ pozwoliłaby na korzystniejsze wykorzystanie urlopu za poprzedni rok i umożliwiła zorganizowanie wypoczynku w okresie wiosennym i letnim.

- 2) zniesienie obowiązku uzyskiwania opinii uprawnionych rzeczoznawców do spraw bhp w zakresie projektów budowy lub przebudowy obiektów

Przepis art. 213 K.p. nakłada na pracodawcę obowiązek zapewnienia, aby budowa lub przebudowa obiektu budowlanego, w którym przewiduje się pomieszczenia pracy, była wykonywana na podstawie projektów uwzględniających wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy, pozytywnie zaopiniowanych przez uprawnionych rzeczoznawców.

Jednocześnie art. 207 § 1 K.p. przewiduje, iż pracodawca ponosi odpowiedzialność za stan bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładzie pracy. Pracodawca jest obowiązany chronić zdrowie i życie pracowników przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przy odpowiednim wykorzystaniu osiągnięć nauki i techniki. Ponadto pracodawca oraz osoba kierująca pracownikami są obowiązani znać – w zakresie niezbędnym do wykonywania ciężących na nich obowiązków – przepisy o ochronie pracy, w tym przepisy oraz zasady bezpieczeństwa i higieny pracy. Przepis art. 207 § 2 K.p. zawiera katalog obowiązków pracodawcy w ww. zakresie. Wykonywanie powyższych obowiązków pracodawcy jest zabezpieczone sankcjami określonymi w art. 283 K.p. Zgodnie z tym przepisem „kto, będąc odpowiedzialnym za stan bezpieczeństwa i higieny pracy albo kierując pracownikami lub innymi osobami fizycznymi, nie przestrzega przepisów lub zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, podlega karze grzywny od 1 000 zł do 30 000 zł”. Dodatkowo tej samej karze podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie zapewnia, aby budowa lub przebudowa obiektu budowlanego albo jego części, w których przewiduje się pomieszczenia pracy, była wykonywana na podstawie projektów uwzględniających wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy, pozytywnie zaopiniowanych przez uprawnionych rzeczoznawców. Zniesienie więc wymogu uzyskiwania przez pracodawców opinii sporządzanych przez uprawnionych rzeczoznawców w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy będzie skutkowało zmianą normy sankcyjnej zawartej w art. 283 § 2 pkt 2 K.p.

W świetle tej zmiany wystarczającym wydaje się pozostawienie obowiązku określonego w art. 207 K.p., który czyni odpowiedzialnym pracodawcę za stan warunków pracy w obiektach budowanych lub przebudowywanych.

Aby nie pozbawiać pracodawców możliwości skonsultowania prawidłowości projektu przebudowywanych pomieszczeń, proponuje się pozostawienie w przepisie możliwości zasięgnięcia opinii rzeczoznawcy bhp w zakresie spełniania przez projekt wymogów bhp.

Art. 2. Zmiany w zakresie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników.

skrócenie terminu przedawnienia należności z tytułu składek

W aktualnie obowiązującym przepisie art. 41b ust. 1 ww. ustawy, należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 10 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 2 – 7 tego przepisu. Jednocześnie nadpłacone lub nienależnie opłacone składki nie podlegają zwrotowi, jeżeli od dnia ich opłacenia upłynęło 10 lat (art. 41b ust. 11).

Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania mają na celu skrócenie terminu przedawnienia należności z tytułu składek z 10 do 5 lat. W konsekwencji wprowadzenia przedmiotowej zmiany, zmianie ulegnie również art. 41b ust. 11 omawianej ustawy w zakresie skrócenia z 10 do 5 lat terminu zwrotu nadpłaconych lub nienależnie opłaconych składek wyżej wymienionej ustawy.

Zgodnie z przepisem końcowym, proponowana zmiana wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2013 r., konieczne jest bowiem umożliwienie KRUS dostosowanie się do nowych przepisów.

Projekt ustawy w przedmiotowym zakresie wprowadza również przepis przejściowy, zgodnie z którym do przedawnienia należności z tytułu składek, o którym mowa w art. 41b ust. 1 ww. ustawy, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2013 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym, że bieg przedawnienia rozpoczynać się będzie od dnia 1 stycznia 2013 r.

Jeżeli natomiast przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2013 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Wyżej określone zasady mają mieć również zastosowanie do nadpłaconych lub nienależnie opłaconych składek, o których mowa w art. 41b ust. 11 ustawy.

Art. 3. Zmiany w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

wydłużenie terminu składania deklaracji na podatek od nieruchomości

Zgodnie z obecnie obowiązującym przepisem art. 6 ust. 9 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, osoby prawne, jednostki organizacyjne oraz spółki nieposiadające osobowości prawnej, jednostki organizacyjne Agencji Nieruchomości Rolnych, a także jednostki organizacyjne Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe są obowiązane składać, w terminie do dnia 15 stycznia każdego roku, organowi podatkowemu właściwemu ze względu na miejsce położenia przedmiotów opodatkowania, deklaracje na podatek od nieruchomości na dany rok podatkowy, sporządzone na formularzu według ustalonego wzoru, a jeżeli obowiązek podatkowy powstał po tym dniu – w terminie 14 dni od dnia zaistnienia okoliczności uzasadniających powstanie tego obowiązku.

Zaproponowana w art. 6 ust. 9 pkt 1 zmiana ma na celu wydłużenie terminu składania deklaracji do dnia 31 stycznia każdego roku kalendarzowego. Wydłużenie powyższego terminu na złożenie deklaracji poprawi sytuację podatników, szczególnie tych, którzy posiadają nieruchomości na terenie kilku gmin. Przedłużenie terminu na złożenie deklaracji nie będzie miało wpływu na planowanie i wykonywanie budżetu przez gminy.

Zmianie uległ również art. 6 ust. 9 pkt 3, zgodnie z którym obliczony w deklaracji podatek od nieruchomości – bez wezwania – należy wpłacić na rachunek właściwej gminy, w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminie do dnia 15 każdego miesiąca, a za styczeń do dnia 31 stycznia.

Art. 4. Zmiany w zakresie ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

1) zniesienie obowiązku ogłaszania sprawozdań finansowych w Monitorze Polskim B

Projekt ustawy zawiera nowelizacje ustaw, których zmiany ściśle związane są ze zniesieniem, z dniem 1 stycznia 2013 r., Monitora Polskiego B. Nowelizacja ustawy z dnia

29 września 1994 r. o rachunkowości jest wynikiem powyższego założenia, zaś przepisy nowelizujące tę ustawę wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Przepis art. 70 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223, z późn. zm.) nakłada na kierownika jednostki, której sprawozdanie finansowe podlega obowiązkowemu badaniu, obowiązek składania do ogłoszenia:

- 1) wprowadzenia do sprawozdania finansowego stanowiącego część informacji dodatkowej,
- 2) bilansu,
- 3) rachunku zysków i strat,
- 4) zestawienia zmian w kapitale własnym,
- 5) rachunku przepływów pieniężnych,
- 6) opinii biegłego rewidenta,
- 7) odpisu uchwały lub postanowienia organu zatwierdzającego o zatwierdzeniu sprawozdania finansowego i podziale zysku lub pokryciu straty.

Ogłoszenie następuje w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski B”, a w odniesieniu do spółdzielni – w „Monitorze Spółdzielczym”.

Jednocześnie, zgodnie z art. 69 obecnie obowiązującej ustawy o rachunkowości, kierownik jednostki jest zobowiązany do składania do właściwego rejestru sądowego – Krajowego Rejestru Sądowego („KRS”):

- 1) rocznego sprawozdania finansowego,
- 2) opinii biegłego rewidenta – jeżeli sprawozdanie finansowe podlegało badaniu,
- 3) odpisu uchwały lub postanowienia organu zatwierdzającego o zatwierdzeniu sprawozdania finansowego i podziale zysku lub pokryciu straty,
- 4) sprawozdania z działalności (dot. jednostek wymienionych w art. 49 ust. 1 ustawy o rachunkowości).

Obowiązek wynikający z art. 69 dotyczy jednostek objętych Krajowym Rejestrem Sądowym na mocy ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186, z późn. zm.). Nie dotyczy natomiast jednostek nieobjętych KRS, a objętych przepisami ustawy o rachunkowości, np.: spółek cywilnych osób

fizycznych, osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą czy niektórych jednostek sektora finansów publicznych.

Przepisy art. 69 i 70 ustawy o rachunkowości stanowią implementację art. 47 dyrektywy 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, która nakłada obowiązek publikacji sprawozdań finansowych (wraz z innymi dokumentami) zgodnie z przepisami dyrektywy 68/151/EWG zastąpionej dyrektywą 2009/101/WE ws. koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 48 akapit drugi Traktatu, w celu uzyskania ich równości, do zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich (wersja ujednolicona) Dz. Urz. UE L 258 z 01.10.2009, str. 11. Art. 3 dyrektywy wskazuje, że – obok złożenia do rejestru handlowego (sądowego) – ujawnienie odpowiednich dokumentów i informacji (w tym m.in. sprawozdania finansowego) dokonuje się przez ogłoszenie (całego tekstu, jego części lub wzmianki o miejscu, w którym dokument został złożony w rejestrze handlowym/sądowym) w biuletynie krajowym wskazanym do tego celu przez państwo członkowskie.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 40 ustawy o KRS, w dziale 3 rejestru przedsiębiorców zamieszcza się następujące dane:

- 1) wzmiankę o złożeniu rocznego sprawozdania finansowego i rocznego skonsolidowanego sprawozdania finansowego grupy kapitałowej, z oznaczeniem dat ich złożenia,
- 2) wzmiankę o złożeniu opinii biegłego rewidenta, jeżeli sprawozdanie podlegało obowiązkowi badania przez biegłego, na podstawie przepisów o rachunkowości,
- 3) wzmiankę o złożeniu uchwały bądź postanowienia o zatwierdzeniu sprawozdania finansowego i skonsolidowanego sprawozdania grupy kapitałowej oraz podziale zysku lub pokryciu straty,
- 4) wzmiankę o złożeniu sprawozdania z działalności, jeżeli przepisy o rachunkowości wymagają jego złożenia do sądu rejestrowego.

Zgodnie z art. 13 ustawy o KRS wpisy do tego Rejestru podlegają obowiązkowi ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym, który jest ogólnokrajowym dziennikiem urzędowym przeznaczonym do zamieszczania obwieszczeń lub ogłoszeń. Może być on zatem uznany za biuletyn krajowy, w którym mogą być dokonywane określone ogłoszenia zgodnie

z postanowieniami dyrektywy 2009/101/WE. Wpisy te są przekazywane do Biura do Spraw Wydawania Monitora Sądowego i Gospodarczego przez Centralną Informację KRS bezpośrednio po ich dokonaniu (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 kwietnia 1996 r. w sprawie organizacji, sposobu wydawania i rozpowszechniania oraz podstawy ustalania ceny numerów Monitora Sądowego i Gospodarczego i wysokości opłat za zamieszczenie w nim ogłoszenia lub obwieszczenia – Dz. U. Nr 45, poz. 204, z późn. zm.).

Ogłoszenie w Monitorze Polskim B wiąże się z wniesieniem opłaty w wysokości ok. 771 zł brutto za jedną stronę. Tymczasem złożenie do KRS sprawozdania finansowego wraz z towarzyszącymi dokumentami, jak również opublikowanie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym wzmianki o ich umieszczeniu w KRS wiąże się z wniesieniem przez jednostkę jednej opłaty w wysokości 250 zł (§ 8 ust. 1 pkt 2 ww. rozporządzenia). Dodatkowo należy wskazać, że uzyskanie przez osobę zainteresowaną kopii omawianych dokumentów złożonych do KRS jest możliwe po wniesieniu opłaty w wysokości 50 zł (§ 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2006 r. w sprawie określenia wysokości opłat za udzielenie informacji, wydawania odpisów, wyciągów i zaświadczeń z Krajowego Rejestru Sądowego oraz za udostępnianie kopii dokumentów z elektronicznego katalogu spółek – Dz. U. Nr 247, poz. 1812). Aktualna cena egzemplarza Monitora Polskiego B wynosi około 60 zł.

Zgodnie z art. 64a, art. 64b oraz art. 70 ust. 1b ustawy o rachunkowości, przetłumaczone na język polski przez tłumacza przysięgłego sprawozdania finansowe i towarzyszące im dokumenty instytucji kredytowych i finansowych zdefiniowane w art. 64a podlegają publikacji w Monitorze Polskim B. Jednocześnie art. 69 ust. 1b nakłada na oddziały takich instytucji kredytowych i finansowych obowiązek składania do KRS sprawozdania finansowego oddziału oraz sprawozdania finansowego i towarzyszących dokumentów instytucji kredytowej lub finansowej.

Wymaga podkreślenia, że zakres przedmiotowy dokumentów podlegających złożeniu do KRS i ogłoszeniu w Monitorze Polskim B jest odmienny: KRS obejmuje sprawozdanie finansowe instytucji kredytowej lub finansowej wraz z odpisem uchwały lub postanowienia o zatwierdzeniu tego sprawozdania oraz odpisem uchwały lub postanowienia o podziale zysku lub pokryciu straty, natomiast Monitor Polski B – sprawozdanie finansowe instytucji kredytowej lub finansowej wraz ze sprawozdaniem z działalności oraz opinią biegłego rewidenta. Należy ujednoczyć zakres ujawnianych dokumentów dostosowując go do



wymogów dyrektywy 89/117/EWG w sprawie obowiązków w zakresie jawności dokumentów księgowych filii, utworzonych w państwie członkowskim, instytucji kredytowych i instytucji finansowych mających swoją siedzibę poza tym państwem członkowskim, tj. wymagać złożenia sprawozdania finansowego instytucji kredytowej lub finansowej, jej sprawozdania z działalności oraz opinii biegłego rewidenta.

Ponadto należy zapewnić zgodność ogłaszania sprawozdań finansowych tych instytucji z przepisami art. 3 dyrektywy 2009/101/WE (złożenie do KRS oraz publikacja w biuletynie krajowym – Monitor Sądowy i Gospodarczy).

W celu redukcji obciążeń dla przedsiębiorców związanych z rachunkowością proponuje się zmiany art. 69 i 70, których celem będzie m.in.:

- 1) zniesienie obowiązku publikacji sprawozdań finansowych wraz z towarzyszącymi dokumentami w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski B” dla jednostek, które składają sprawozdania finansowe do KRS i których wpisy do rejestru sądowego przekazywane są na mocy art. 13 ust. 1 ustawy o KRS automatycznie do publikacji w Monitorze Sądowym i Gospodarczym;
- 2) zastąpienie obowiązku publikacji sprawozdań finansowych wraz z towarzyszącymi dokumentami w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski B” obowiązkiem publikacji w ogólnokrajowym dzienniku urzędowym „Monitor Sądowy i Gospodarczy” dla jednostek nieobjętych przepisami KRS;
- 3) zmiana w zakresie obowiązku składania do KRS sprawozdań finansowych i innych dokumentów instytucji kredytowych i finansowych, przy jednoczesnym zniesieniu obowiązku publikacji w „Monitorze Polskim B”.

Dodatkowo zostały dostosowane inne przepisy ustawy o rachunkowości, m.in. w zakresie art. 4, art. 64. Nadano także nowe brzmienie tytułowi rozdziału 7 ustawy o rachunkowości do proponowanych zmian (badanie, składanie do właściwego rejestru sądowego oraz udostępnianie i ogłaszanie sprawozdań finansowych).

Potrzeba wprowadzenia omawianych zmian do ustawy o rachunkowości wynika z faktu, że obecnie publikacja sprawozdań finansowych w Monitorze Polskim B generuje po stronie przedsiębiorcy wysokie koszty, które nie odzwierciedlają faktycznej przydatności publikacji. Jest to znaczący wydatek szczególnie dla mniejszych podmiotów, w przypadku

których kwota kilku tysięcy złotych rocznie na publikację sprawozdania finansowego stanowi duże obciążenie.

Jednocześnie podmioty przekazują sprawozdania finansowe do KRS, a wzmianki o wpisach do KRS są automatycznie przekazywane do publikacji w „Monitorze Sądowym i Gospodarczym” w ramach jednej opłaty za złożenie dokumentów do KRS (250 zł). Wszystkie zainteresowane podmioty mają także możliwość uzyskania dostępu do dokumentów w KRS za wniesieniem opłaty w wysokości 50 zł. Dzięki wprowadzeniu tej zmiany opłata za publikację sprawozdań finansowych ulegnie zatem zdecydowanemu obniżeniu.

Podstawową przesłanką istnienia sprawozdań finansowych regulowanych ustawą o rachunkowości jest ich udostępnianie użytkownikom zewnętrznym w celu zapewnienia przejrzystości działalności podmiotów gospodarczych. W większości przypadków udostępnienie zapewnione jest przez złożenie do KRS.

Jednakże są podmioty, które nie podlegają ustawie o KRS, natomiast ich sprawozdania finansowe są obligatoryjnie badane na mocy przepisów ustawy o rachunkowości. W celu zapewnienia przejrzystości działalności takich podmiotów, a także dostępności ich sprawozdań finansowych dla użytkowników zewnętrznych należy zachować przepis nakładający na takie jednostki obowiązek publikacji w powszechnie dostępnym biuletynie krajowym („Monitor Sądowy i Gospodarczy”). Przy czym konieczne jest zapewnienie, aby cena publikacji w „Monitorze Sądowym i Gospodarczym” dla tych jednostek nie była wyższa od ceny złożenia sprawozdania finansowego wraz z towarzyszącymi dokumentami do KRS.

W odniesieniu do sprawozdań finansowych i innych dokumentów instytucji kredytowych i finansowych określonych dotychczas w art. 64a ustawy o rachunkowości należy dążyć do zachowania zgodności z regulacjami dyrektywy 89/117/EWG.

W tym celu należy zapewnić, aby ich sprawozdania finansowe były ogłaszane zgodnie z dyrektywą 2009/101/WE. Zostanie to osiągnięte przez złożenie sprawozdania do KRS, a wzmianka o złożeniu sprawozdania do KRS będzie podlegać automatycznej publikacji w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.

Art. 5. Zmiany w ustawie z dnia 22 grudnia 1995 r. o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego.

zmiana w zakresie obligatoryjnego ogłaszania w Monitorze Sądowym i Gospodarczym ogłoszeń wymaganych przez Kodeks postępowania cywilnego

Zgodnie z art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 1995 r. o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego, w Monitorze Sądowym i Gospodarczym ogłasza się:

- 1) wszystkie wpisy do rejestru handlowego, chyba że ustawa stanowi inaczej,
- 2) ogłoszenia wymagane przez Kodeks spółek handlowych i Kodeks postępowania cywilnego,
- 3) inne obwieszczenia i ogłoszenia, jeżeli ich ogłoszenie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym jest wymagane lub dopuszczone przez ustawy.

Z uwagi na niejednoznaczną interpretację przepisu art. 1 ust. 3 pkt 2 ustawy o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego, sądy przyjęły praktykę, że każde ogłoszenie, które według przepisów K.p.c. powinno być zamieszczone w prasie, musi być jednocześnie opublikowane w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Ta ostatnia forma publikacji nie zwalnia z obowiązku udostępnienia ogłoszenia w sposób przewidziany w przepisach K.p.c. Strony i uczestnicy postępowania cywilnego ponoszą zatem dodatkowe wydatki związane z podwójną publikacją tego samego ogłoszenia. Ponadto wykładnia przepisu art. 1 ust. 3 pkt 2 ustawy o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego może niekiedy prowadzić do wniosku, że w Monitorze należy publikować także te ogłoszenia, które według przepisów K.p.c. podlegają jedynie wywieszeniu w budynku sądowym lub w lokalu organu gminy (np. ogłoszenie o ustanowieniu kuratora dla strony, której miejsce pobytu nie jest znane). Takie rozwiązanie jest niecelowe i generuje zbędne wydatki stron i uczestników postępowania, dlatego zasadne jest wprowadzenie przedmiotowej zmiany. Takie rozbieżności interpretacyjne powstają w zasadzie na styku przepisów Kodeksu postępowania cywilnego jak i art. 1 ust. 3 pkt 2 ustawy o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego. Należy bowiem zauważyć, że to przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.) dotyczące publikacji ogłoszeń przewidują różne jej formy. Może ona polegać na wywieszeniu ogłoszenia (obwieszczenia) w budynku sądowym (np. art. 144 § 2 K.p.c.), w lokalu organu gminy (np. art. 693<sup>3</sup> § 1 K.p.c.) lub lokalu wójta, burmistrza lub prezydenta miasta (np. art. 144 § 2 K.p.c.), na podaniu do publicznej

wiadomości w sposób przyjęty w danym miejscu (np. art. 674 § 1 K.p.c.), na zamieszczeniu ogłoszenia w prasie (np. art. 144 § 2 K.p.c.), w piśmie poczytnym (np. art. 674 § 1 K.p.c.), w dzienniku poczytnym (np. art. 955 § 1 K.p.c.) albo w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim (np. art. 693<sup>3</sup> § 1 zd. 2 K.p.c.). Inną formą opublikowania ogłoszenia sądowego jest podanie go do publicznej wiadomości „w inny sposób” (np. art. 693<sup>3</sup> § 1 zd. 2 K.p.c. oraz art. 955 § 2 K.p.c.). W niektórych tylko przypadkach przewidziano możliwość zamieszczenia ogłoszenia w Monitorze Sądowym lub Gospodarczym, przy czym zazwyczaj jest to fakultatywny sposób publikacji (np. art. 693<sup>3</sup> § 1 K.p.c. i art. 1064<sup>15</sup> § 2 K.p.c.).

Niejednolita praktyka sądów w tym zakresie wymusiła zmianę art. 1 ust. 3 ustawy o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego. W nowym brzmieniu tego przepisu wyraźnie wskazano, że w Monitorze Sądowym i Gospodarczym są publikowane ogłoszenia przewidziane przepisami Kodeksu postępowania cywilnego w sytuacji, gdy kodeks wyraźnie tak stanowi.

Projekt ustawy zawiera również zmianę (uchylenie art. 1 ust. 4 ustawy o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego), będącą konsekwencją zniesienia, z dniem 1 stycznia 2013 r. Monitora Polskiego B. Przedmiotowa zmiana, zgodnie z przepisem końcowym, wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Art. 6. Zmiana w ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów.

Nowelizacja ustawy o Radzie Ministrów jest konsekwencją zniesienia, z dniem 1 stycznia 2013 r. Monitora Polskiego B. Przepis nowelizujący powyższą ustawę wejdzie w życie również z dniem 1 stycznia 2013 r.

Art. 7. Zmiany w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym.

wprowadzenie obowiązku informowania ministra właściwego do spraw gospodarki przez sąd rejestrowy o otwarciu likwidacji przedsiębiorcy zagranicznego

Stosownie do art. 90 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca zagraniczny, który utworzył oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązany zgłaszać ministrowi właściwemu do spraw

gospodarki wszelkie zmiany stanu faktycznego i prawnego w zakresie okoliczności, o których mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy, tj. gdy nastąpiło otwarcie likwidacji przedsiębiorcy zagranicznego, który utworzył oddział lub przedsiębiorca ten utracił prawo wykonywania działalności gospodarczej. W takim przypadku minister właściwy do spraw gospodarki wydaje decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę zagranicznego w ramach oddziału, a odpis decyzji przesyła do właściwego sądu rejestrowego. Zakaz ten nie podlega rejestracji w KRS. Natomiast KRS otrzymuje równolegle informacje o otwarciu i zakończeniu likwidacji zarówno oddziału, jak i przedsiębiorcy zagranicznego (art. 44 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym), do przekazania których przedsiębiorca jest zobowiązany na podstawie art. 47 ww. ustawy.

Zgodnie z propozycją zawartą w projekcie ustawy, sąd rejestrowy będzie obowiązany, po uzyskaniu informacji o otwarciu likwidacji przedsiębiorcy zagranicznego, przekazać tę informację ministrowi właściwemu do spraw gospodarki niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia zgłoszenia tej informacji przez przedsiębiorcę zagranicznego (projektowany art. 44 ust. 1a).

Należy zauważyć, że w praktyce występują trudności z przepływem informacji o otwarciu likwidacji przedsiębiorcy zagranicznego, który utworzył oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Brak takiej informacji uniemożliwia wydanie decyzji o zakazie wykonywania działalności gospodarczej w ramach oddziału. W wyniku wprowadzenia projektowanej zmiany, przedsiębiorca zagraniczny będzie przekazywał informację o otwarciu likwidacji tylko do sądu rejestrowego, który tę informację przekaże do ministra właściwego do wydania decyzji o zakazie wykonywania działalności gospodarczej w ramach oddziału.

Projekt ustawy zawiera również zmianę (art. 47a ust. 3 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym), będącą konsekwencją zniesienia z dniem 1 stycznia 2013 r. Monitora Polskiego B. Zgodnie z projektowanym przepisem dokumenty, o których mowa w art. 47a ust. 2 projektowanej ustawy, spółki będą mogły dobrowolnie ogłaszać w Monitorze Sądowym i Gospodarczym (a nie jak obecnie w Monitorze Polskim B). Przedmiotowa zmiana, zgodnie z przepisem końcowym, wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Art. 8. Zmiany w ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych.

Zmiana art. 83 ust. 2 ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych ma na celu umożliwienie członkowi otwartego funduszu emerytalnego składania oświadczeń, w formie elektronicznej, w przypadku zmiany w stosunkach majątkowych między małżonkami.

Ponadto w projekcie rezygnuje się z obligatoryjnego obowiązku dołączania do zawiadomienia o zmianie treści oświadczenia dowodów takiej zmiany. Zgodnie z projektowanym przepisem art. 83 ust. 2 zdanie trzecie dowody zmiany należy przedłożyć jedynie na żądanie funduszu.

Art. 9. Zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

umożliwienie organizacjom pracodawców i organizacjom związkowym występowania o dokonanie ogólnej interpretacji podatkowej

Przepis art. 14a ustawy – Ordynacja podatkowa, upoważnia ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydawania interpretacji ogólnych przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z przedmiotowym przepisem, minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, dokonując w szczególności jego interpretacji, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego lub Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Wskazać należy, że kompetencja ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydawania i publikowania interpretacji ogólnych wynika z jego wyłącznych kompetencji w zakresie sprawowania nadzoru ogólnego w sprawach podatkowych.

Zgodnie z brzmieniem projektowanego art. 14a § 2 ustawy – Ordynacja podatkowa, reprezentatywna organizacja związkowa oraz reprezentatywna organizacja pracodawców, o których mowa w ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-

-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz. U. Nr 100, poz. 1080, z późn. zm.), będą mogły wystąpić do ministra właściwego do spraw finansów publicznych o wydanie interpretacji ogólnej prawa podatkowego w przypadku stwierdzenia rozbieżności w zakresie niejednolitego stosowania prawa podatkowego.

Art. 10. Zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

Zmiana ustawy – Prawo bankowe jest konsekwencją zmian wprowadzonych w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (art. 17 projektu ustawy).

Zgodnie z projektowanym przepisem art. 96 ust. 1a, utworzenie przedstawicielstwa przez bank zagraniczny i instytucję kredytową, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, nie będzie wymagało wpisu do rejestru przedstawicielstw. Nowelizacja ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w omawianym zakresie zawiera również normę, zgodnie z którą do przedstawicielstw banków zagranicznych i instytucji kredytowych nie będą miały zastosowania art. 100 pkt 3, art. 101 ust. 1 oraz art. 102 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Analiza przepisów w zakresie otwarcia przedstawicielstw banków zagranicznych i instytucji kredytowych wykazała, że na podmioty te obowiązujące przepisy nakładają dwa obowiązki – poza uzyskaniem zezwolenia KNF podmioty te obowiązane są do uzyskania wpisu do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych prowadzonego przez ministra właściwego do spraw gospodarki. Taka regulacja jest zbędnym obciążeniem administracyjnym, które nie wpływa na jakość nadzoru nad działalnością przedstawicielstw banków zagranicznych i instytucji kredytowych, a rodzi jedynie w stosunku do tych podmiotów dodatkowe koszty związane z wypełnianiem wymagań proceduralnych. Projekt ustawy rezygnuje zatem z uprawnień ministra właściwego do spraw gospodarki do otrzymywania informacji o wszelkich zmianach stanu faktycznego i prawnego dotyczących banków zagranicznych i instytucji kredytowych oraz do wydawania decyzji o zakazie wykonywania działalności i decyzji o wykreśleniu przedstawicielstwa tych podmiotów z rejestru przedstawicielstw. Stosowne uprawnienia będzie posiadała KNF w ramach sprawowanego nadzoru i instytucji zezwoleń wynikających z ustawy – Prawo bankowe.

W związku z powyższymi propozycjami zaistniała potrzeba wprowadzenia następujących zmian w ustawie – Prawo bankowe:

1) nałożono na Komisję Nadzoru Finansowego obowiązek zamieszczania w Biuletynie Informacji Publicznej wykazu zawierającego informacje o wydanych zezwoleniach na otwarcie przedstawicielstwa banku zagranicznego i instytucji kredytowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uchylonych zezwoleniach oraz o wygasłych zezwoleniach;

2) określone zostały przesłanki uchylenia przez Komisję Nadzoru Finansowego zezwolenia na otwarcie przedstawicielstwa; zgodnie z przyjętą propozycją uchylenie zezwolenia nastąpi w przypadku gdy:

- a) bank zagraniczny lub instytucja kredytowa rażąco narusza prawo polskie lub nie wykonuje obowiązku informacyjnego o zmianach,
- b) nastąpiło otwarcie likwidacji banku zagranicznego lub instytucji kredytowej lub bank zagraniczny utracił prawo wykonywania działalności gospodarczej,
- c) działalność przedstawicielstwa banku zagranicznego lub instytucji kredytowej rażąco wykracza poza zakres ustalony w zezwoleniu,
- d) właściwe władze nadzorcze państwa, w którym bank zagraniczny lub instytucja kredytowa ma swoją siedzibę lub miejsce sprawowania zarządu, uchyliły zezwolenie na prowadzenie działalności bankowej przez ten bank lub instytucję kredytową;

3) określono, że w przypadku zaprzestania przez bank zagraniczny lub instytucję kredytową wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności w formie przedstawicielstwa, zezwolenie na otwarcie przedstawicielstwa wygasa. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, stwierdzać będzie wygaśnięcie zezwolenia.

Art. 11. Zmiany w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

- 1) skrócenie okresu przedawnienia należności z tytułu składek

W obecnym stanie prawnym, zgodnie z art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 10 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne.



Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania mają na celu skrócenie okresu przedawnienia należności z tytułu składek z 10 do 5 lat.

W konsekwencji wprowadzenia przedmiotowej zmiany, zmianie ulegnie również art. 24 ust. 6g omawianej ustawy w zakresie skrócenia z 10 do 5 lat, terminu zwrotu nienależnie opłaconych składek wyżej wymienionej ustawy.

Zgodnie z przepisem końcowym, proponowana zmiana wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2013 r., konieczne jest bowiem umożliwienie ZUS dostosowanie się do nowych przepisów.

Projekt ustawy w przedmiotowym zakresie wprowadza również przepis przejściowy, zgodnie z którym do przedawnienia należności z tytułu składek, o którym mowa w art. 24 ust. 4 ww. ustawy, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2013 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym, że bieg przedawnienia rozpoczynać się będzie od dnia 1 stycznia 2013 r.

Ponadto, jeżeli przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2013 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej – przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Wyżej określone zasady mają mieć również zastosowanie do nienależnie opłaconych składek, o których mowa w art. 24 ust. 6g ustawy.

2) zmniejszenie częstotliwości przekazywania przez płatnika ubezpieczonemu informacji o odprowadzonych składkach do ZUS i NFZ

Z obecnego brzmienia przepisu art. 41 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że płatnik składek przekazuje do ZUS imienne raporty miesięczne, po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, w terminie ustalonym dla rozliczania składek. Jednocześnie, na podstawie art. 41 ust. 8 ustawy informacje zawarte w imiennych raportach miesięcznych płatnik składek przekazuje ubezpieczonemu na piśmie lub za zgodą ubezpieczonego – w postaci dokumentu elektronicznego w celu ich weryfikacji.

Comiesięczny obowiązek informowania na piśmie pracowników, w formie imiennych raportów, o składkach, jakie przedsiębiorcy odprowadzili za nich do ZUS i NFZ, jest dotkliwym obowiązkiem, w szczególności dla średnich i dużych przedsiębiorców.

Konieczność przedstawiania tych informacji w formie papierowej przekłada się, zwłaszcza w przedsiębiorstwach zatrudniających dużą liczbę pracowników, na znaczne koszty związane z przygotowaniem i drukiem formularzy ZUS RMUA, dlatego zasadne jest zmniejszenie częstotliwości wykonywania tego obowiązku.

Zmiana art. 41 ustawy wprowadza możliwość przekazywania przez płatnika ubezpieczonemu informacji z raportów miesięcznych raz na rok lub, na żądanie pracownika, nie częściej jednak niż raz na miesiąc. Dodatkowo stworzono w art. 41 ust. 8 możliwość przekazywania przez płatnika składek ubezpieczonemu informacji w tym zakresie, w podziale na poszczególne miesiące, za rok ubiegły w terminie do dnia 28 lutego roku następnego, na piśmie lub za zgodą ubezpieczonego – w formie dokumentu elektronicznego – w celu ich weryfikacji.

Regulacja ta, zgodnie z przepisem końcowym, wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2012 r., przy czym, w myśl przepisu przejściowego, pierwsza roczna informacja zostanie przekazana ubezpieczonemu przez płatnika składek do 28 lutego 2013 r. za rok 2012.

3) skrócenie okresu przechowywania deklaracji rozliczeniowych i imiennych raportów miesięcznych oraz dokumentów korygujących te dokumenty przez płatnika składek

Obecnie, na podstawie art. 47 ust. 3c ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, dokumenty ubezpieczeniowe, np. kopie deklaracji rozliczeniowych i imiennych raportów miesięcznych oraz dokumentów korygujących te dokumenty, płatnik składek zobowiązany jest przechowywać przez okres 10 lat od dnia ich przekazania do wskazanej przez ZUS jednostki organizacyjnej ZUS, w formie dokumentu pisemnego lub elektronicznego.

Przez zmianę art. 47 ust. 3c zaproponowano skrócenie terminu przechowywania do 5 lat, albowiem obowiązek przechowywania dokumentów ubezpieczeniowych przez okres 10 lat rodzi uciążliwe i kosztowne obowiązki dla przedsiębiorców oraz innych płatników. 10-letni okres przechowywania dokumentów ubezpieczeniowych jest obecnie związany z 10-letnim okresem przedawnienia należności z tytułu składek ubezpieczeniowych. W obu przypadkach, w przedłożonym projekcie ustawy, została ujednolicona propozycja skrócenia ww. terminów z 10 do 5 lat.

Dodatkowo proponuje się, aby przepis ten wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2013 r., tak aby podmioty wykonujące te ustawowe obowiązki (płatnik, podatnik, ZUS) mogły się przygotować do wejścia w życie zaproponowanych zmian.

Art. 12. Zmiany w zakresie ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy.

Projekt ustawy wprowadza do systemu prawnego sankcję na podmiot, który nie spełni obowiązku złożenia w terminie zestawienia oświadczeń na potrzeby obrotu olejami opałowymi oraz w zestawieniu tym podaje dane niezgodne ze stanem rzeczywistym lub nie podaje wymaganych danych. Realizacja powyższego następuje poprzez dodanie w ustawie – Kodeks karny skarbowy nowego przepisu art. 73b, który przewiduje sankcję za wykroczenie polegające na niezłożeniu w terminie do właściwego organu podatkowego miesięcznego zestawienia oświadczeń o przeznaczeniu do celów opałowych nabywanych paliw opałowych oraz na podaniu danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym lub nie podaje wymaganych danych. Zgodnie z projektowanym przepisem:

- 1) podmiot, który w miesięcznym zestawieniu oświadczeń, że przywożone lub nabywane wyroby akcyzowe zostaną przeznaczone do celów opałowych lub będą sprzedane z przeznaczeniem do celów opałowych, poda dane niezgodne ze stanem rzeczywistym lub nie poda wymaganych danych, będzie podlegał karze grzywny do 240 stawek dziennych;
- 2) podmiot, który nie złoży w terminie właściwemu organowi podatkowemu miesięcznego zestawienia oświadczeń, że przywożone lub nabywane wyroby akcyzowe zostaną przeznaczone do celów opałowych lub będą sprzedane z przeznaczeniem do celów opałowych, będzie podlegał karze grzywny do 120 stawek dziennych.

Ponadto, w sprawach mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w pkt 1 i 2, będzie podlegał karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Art. 13. Zmiany w ustawie z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych.

Nowelizacja ww. ustawy jest konsekwencją zniesienia z dniem 1 stycznia 2013 r. Monitora Polskiego B. Przepis nowelizujący powyższą ustawę wejdzie w życie również z dniem 1 stycznia 2013 r.

Art. 14. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców.

Nowelizacja ww. ustawy jest konsekwencją zniesienia z dniem 1 stycznia 2013 r. Monitora Polskiego B. Zgodnie z projektowaną zmianą (art. 21 ust. 7 ustawy), organ restrukturyzacyjny będzie ogłaszał listę przedsiębiorców, którym wydał decyzję o zakończeniu restrukturyzacji, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, a nie jak dotychczas w Monitorze Polskim B. Przyjęcie rozstrzygnięcia, że listy przedsiębiorców będą ogłaszane w Monitorze Polskim związane jest z art. 26 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, który nakłada na urzędy terenowych organów administracji rządowej oraz organy samorządu terytorialnego obowiązek nieodpłatnego udostępniania do wglądu aktów publikowanych między innymi w Monitorze Polskim.

Przepis nowelizujący powyższą ustawę wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Art. 15. Zmiany w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (uchylenie w art. 23 ust. 7).

Uchylenie w art. 23 ust. 7 ww. ustawy jest konsekwencją zmian wprowadzonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1994 r. o rachunkowości. Przepis nowelizujący powyższą ustawę wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Art. 16. Zmiany w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 ww. ustawy w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w dziale I załącznika do ustawy, przed wyrażeniem przez strony zgody na zmianę warunków umowy lub zmianę prawa właściwego dla zawartej umowy ubezpieczenia zakład ubezpieczeń jest obowiązany przekazać pisemnie informacje w tym zakresie ubezpieczającemu wraz

z określeniem wpływu tych zmian na wartość świadczeń przysługujących z tytułu zawartej umowy.

Przedstawienie zmian warunków umowy ubezpieczenia na życie w formie pisemnej jest obowiązkiem w świetle przepisów dyrektywy 2002/83/WE i dyrektywy 2009/138/WE. Definicja formy pisemnej pozostaje w gestii państw członkowskich. Prawo polskie zasadniczo nie uznaje za formę pisemną informacji przesłanej drogą elektroniczną. W związku z powyższym jedynie wiadomość opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu, którą przepisy prawa polskiego zrównują z formą pisemną (art. 78 § 2 Kodeksu cywilnego) mogłaby być dopuszczalną alternatywą zawiadomienia na piśmie, o którym mowa w art. 13 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

Przyjęte w projekcie ustawy rozwiązania umożliwiają przekazywanie informacji za pomocą środków komunikacji elektronicznej, za zgodą ubezpieczonego oraz w przypadku opatrzenia wiadomości bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu.

Wskazane jest wprowadzenie możliwości przekazywania informacji, o których mowa w art. 13 ust. 2 ustawy, również za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Obowiązek przekazywania informacji w formie pisemnej generuje wysokie koszty, podczas gdy dla obu stron w wielu przypadkach korzystniejszy mógłby być kontakt za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Przepis art. 13 ustawy dokonuje w swym zakresie wdrożenia Załącznika III dyrektywy 2002/83/WE dotyczącej ubezpieczeń na życie. W związku z powyższym forma pisemna nie może być całkowicie zastąpiona formą elektroniczną. Natomiast możliwe jest wprowadzenie tej formy jako formy alternatywnej względem pisemnej, w przypadku wyrażenia zgody przez ubezpieczonego o zastosowanie środków komunikacji elektronicznej.

Określone wyżej rozwiązania będą miały również zastosowanie do przepisu art. 13 ust. 3 oraz art. 13 ust. 3a omawianej ustawy.

Art. 17. Zmiany w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

1) utworzenie oddziału przez osoby fizyczne posiadające obywatelstwo polskie i prowadzące działalność gospodarczą za granicą

Kwestie tworzenia oddziałów przedsiębiorców zagranicznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej reguluje rozdział 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (SDG). Przedsiębiorcą zagranicznym, w rozumieniu ustawy SDG, zgodnie z art. 5 tej ustawy, jest wykonująca działalność gospodarczą za granicą:

- a) osoba fizyczna nieposiadająca obywatelstwa polskiego,
- b) osoba prawna z siedzibą za granicą,
- c) jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną posiadająca zdolność prawną, z siedzibą za granicą.

W konsekwencji zastosowania tej definicji, osoby fizyczne posiadające obywatelstwo polskie i prowadzące działalność za granicą, jako nieobjęte pojęciem przedsiębiorcy zagranicznego, nie mogą powoływać się na art. 85 ust. 2 ustawy SDG i założyć oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ponadto należy zauważyć, że osoby fizyczne posiadające obywatelstwo polskie i prowadzące działalność za granicą, nie są również przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy SDG – nie prowadzą bowiem działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej).

Stoi to w sprzeczności z wyrażoną w art. 49 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej swobodą przedsiębiorczości, która zakazuje ograniczeń w tworzeniu oddziałów, agencji i filii przez obywateli UE prowadzących działalność gospodarczą w innym państwie członkowskim (na podstawie umów międzynarodowych swoboda przedsiębiorczości przysługuje również podmiotom z Konfederacji Szwajcarskiej oraz państw EFTA-EOG). Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE na przepisy Traktatu regulujące swobodę przedsiębiorczości mogą się powołać również wobec państwa członkowskiego jego obywatele, jeżeli sytuacja ma charakter transgraniczny, a więc gdy skorzystali wcześniej ze swobody przepływu osób i założyli działalność gospodarczą w innym państwie członkowskim lub uzyskali w nim uprawnienia do wykonywania określonego zawodu regulowanego (orzeczenia w sprawach C-115/78 *Knoors*, C-19/92 *Kraus*).

Mając powyższe na względzie proponuje się rozszerzenie definicji przedsiębiorcy zagranicznego, określonej w art. 5 pkt 3 ustawy SDG o obywatela polskiego wykonującego działalność gospodarczą za granicą.

Wprowadzenie proponowanej regulacji wypełni obecną lukę prawną i umożliwi prowadzenie działalności przez obywatela polskiego wykonującego działalność gospodarczą za granicą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w formie oddziału.

## 2) doprecyzowanie przepisów w zakresie likwidacji oddziału

W praktyce stosowania przepisu art. 92 ustawy SDG pojawiają się wątpliwości, czy przepis o likwidacji oddziału ma zastosowanie tylko do przedsiębiorców zagranicznych, którym minister właściwy do spraw gospodarki wydał decyzję o zakazie wykonywania działalności w ramach oddziału, czy do wszystkich przypadków likwidacji oddziału (tzw. likwidacji dobrowolnej uzależnionej jedynie od woli przedsiębiorcy zagranicznego).

Projekt ustawy doprecyzowuje zatem art. 92 ustawy SDG przez wskazanie, że do likwidacji oddziału będącej następstwem:

- 1) decyzji o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę zagranicznego w ramach oddziału, wydanej przez ministra właściwego do spraw gospodarki,
- 2) dobrowolnej decyzji przedsiębiorcy zagranicznego o likwidacji oddziału
  - stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu spółek handlowych o likwidacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

## 3) doprecyzowanie przepisów w zakresie utworzenia przedstawicielstwa

Obecnie obowiązujący przepis o powołaniu danej osoby do promocji gospodarki jest zbyt ogólny, gdyż nie określa żadnych wymogów, które powinien spełniać tego typu akt powołania. Proponuje się zatem zmianę art. 95 ust. 1 ustawy SDG, przez doprecyzowanie wymogów, jakie stawia się przed osobą zagraniczną występującą w postępowaniu o wpis do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych. Powyższa propozycja ma na celu jednoznaczne stwierdzenie, że tego typu przedstawicielstwa powstają z inicjatywy kraju siedziby osoby zagranicznej.

4) zniesienie obowiązku dokonywania wpisu do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych banków zagranicznych i instytucji kredytowych

Zgodnie z projektowanym przepisem art. 96 ust. 1a, utworzenie przedstawicielstwa przez bank zagraniczny i instytucję kredytową, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, nie będzie wymagało wpisu do rejestru przedstawicielstw. Nowelizacja ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w omawianym zakresie zawiera również normę, zgodnie z którą do przedstawicielstw banków zagranicznych i instytucji kredytowych nie będą miały zastosowania art. 100 pkt 3, art. 101 ust. 1 oraz art. 102 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Analiza przepisów w zakresie otwarcia przedstawicielstw banków zagranicznych i instytucji kredytowych wykazała, że na podmioty te obowiązujące przepisy nakładają dwa obowiązki – poza uzyskaniem zezwolenia KNF podmioty te są obowiązane do uzyskania wpisu do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych prowadzonego przez ministra właściwego do spraw gospodarki. Taka regulacja jest zbędnym obciążeniem administracyjnym, które nie wpływa na jakość nadzoru nad działalnością przedstawicielstw banków zagranicznych i instytucji kredytowych, a rodzi jedynie w stosunku do tych podmiotów dodatkowe koszty związane z wypełnianiem wymagań proceduralnych. Projekt ustawy rezygnuje zatem z uprawnień ministra właściwego do spraw gospodarki do otrzymywania informacji o wszelkich zmianach stanu faktycznego i prawnego dotyczących banków zagranicznych i instytucji kredytowych oraz do wydawania decyzji o zakazie wykonywania działalności i decyzji o wykreśleniu przedstawicielstwa tych podmiotów z rejestru przedstawicielstw. Stosowne uprawnienia będzie posiadała KNF w ramach sprawowanego nadzoru i instytucji zezwoleń wynikających z ustawy – Prawo bankowe.

5) doprecyzowanie danych zawartych we wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw

Projekt ustawy doprecyzowuje brzmienie art. 97 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy SDG przez wskazanie, że w przypadku adresu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osoby upoważnionej w przedstawicielstwie do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego podaje się adres pobytu, natomiast przez adres przedstawicielstwa rozumiany jest adres



siedziby głównej przedstawicielstwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w której będą złożone oryginalne dokumenty związane z działalnością przedstawicielstwa.

Obecnie obowiązujący przepis koliduje ze zidentyfikowanymi – w trakcie praktyki prowadzenia rejestru – potrzebami przedsiębiorców. Nie ma przeciwwskazań do wykonywania działalności przedstawicielstwa w kilku siedzibach. Jedynym ograniczeniem jest potrzeba zapewnienia organowi możliwości wglądu do dokumentów związanych z prowadzeniem działalności przez przedstawicielstwo. Konieczne jest również doprecyzowanie przepisu dotyczącego adresu osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego. Obecny przepis jest zbyt ogólny i dopuszcza w praktyce stałe przebywanie osoby upoważnionej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co w wielu przypadkach utrudnia kontakt organu z przedstawicielstwem.

6) ograniczenie rodzajów dokumentów dołączanych do wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych

Zgodnie z art. 97 ust. 2 obecnie obowiązującej ustawy SDG, do wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych należy dołączyć:

- 1) jeżeli przedsiębiorca zagraniczny działa na podstawie aktu założycielskiego, umowy lub statutu – odpis tego dokumentu;
- 2) jeżeli przedsiębiorca zagraniczny istnieje lub wykonuje działalność na podstawie wpisu do rejestru – odpis z tego rejestru;
- 3) oświadczenie przedsiębiorcy zagranicznego o ustanowieniu przedstawicielstwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) dokument potwierdzający tytuł prawny przedsiębiorcy zagranicznego do lokalu (nieruchomości), w którym działalność będzie wykonywana.

Projekt przewiduje uproszczenie obowiązków składającego wniosek o wpis do rejestru przedstawicielstw poprzez ograniczenie rodzajów dokumentów dołączanych do wniosku.

Proponuje się, aby do ww. wniosku dołączać:

- 1) urzędowy odpis aktualnego dokumentu potwierdzającego rejestrację przedsiębiorcy zagranicznego, na podstawie którego przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą,

2) uwierzytelnioną urzędową kopię dokumentu określającego adres siedziby przedsiębiorcy zagranicznego, zasady reprezentacji przedsiębiorcy zagranicznego oraz osoby uprawnione do tej reprezentacji, jeżeli dokument, o którym mowa w pkt 1, nie zawiera w tym zakresie koniecznych informacji,

3) uwierzytelnioną kopię dokumentu uprawniającego przedsiębiorcę zagranicznego do wykorzystywania lokalu lub nieruchomości na potrzeby siedziby głównej przedstawicielstwa.

Obecnie sformułowany katalog dokumentów, które należy dołączyć do wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw, przewiduje obowiązek przedkładania dokumentów niemających praktycznego znaczenia dla prawidłowego przebiegu postępowania rejestrowego. Przykładowo – oświadczenie o ustanowieniu przedstawicielstwa wyrażone jest poprzez sam fakt złożenia wniosku. Nie jest konieczne w tym zakresie sporządzanie dodatkowego dokumentu wyrażającego w tej kwestii wolę przedsiębiorcy zagranicznego. Obecnie przedkładane dokumenty (statut, akt założycielski, umowa) są natomiast wykorzystywane przez organ wyłącznie w celu określenia reprezentacji. Proponowany katalog dokumentów również zapewni osiągnięcie tego celu. Ponadto wymagany obecnie dokument potwierdzający tytuł prawny do lokalu (nieruchomości) rodził wiele wątpliwości. Praktyka wskazuje na potrzebę umożliwienia działania przedstawicielstw także w lokalach niesamodzielnych (np. jedno pomieszczenie w lokalu będącym odrębnym przedmiotem własności).

7) zmiany w zakresie tłumaczenia dokumentów dołączonych do wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych

Art. 97 ust. 3 ustawy SDG zawiera obowiązek przedstawiania dokumentów wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem na język polski.

Zgodnie z propozycją zawartą w projekcie ustawy, dokumenty, które należy dołączyć do wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw, sporządzone w języku obcym, należy przedstawić wraz z tłumaczeniem na język polski, sporządzonym przez tłumacza przysięgłego albo poświadczonym przez tłumacza przysięgłego w rozumieniu ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego, lub przez tłumacza przysięgłego mającego siedzibę na terytorium jednego z państw, o których mowa w art. 13 ust. 1 ustawy SDG.

Proponowany przepis ma jedynie na celu uściślenie obowiązującego rozwiązania, z uwagi na częste i błędne posługiwanie się w postępowaniu rejestrowym tłumaczeniami dokonanymi przez tłumaczy legalizowanych w państwach trzecich. Przepis dopuszcza tłumaczenie wykonane przez tłumaczy przysięgłych mających siedzibę w państwach członkowskich UE, EFTA – stron umowy o EOG oraz z państw niebędących stronami umowy o EOG, które mogą korzystać ze wspólnotowej swobody przedsiębiorczości. Przedmiotowy wymóg obejmujący obowiązek przedkładania uwierzytelnionych tłumaczeń lub tłumaczeń przysięgłych jest uzasadniony nadrzędnym interesem publicznym, jakim jest ochrona bezpieczeństwa obrotu prawnego. Należy podkreślić, że wykonywanie działalności w formie przedstawicielstwa nie dotyczy stałego wykonywania działalności gospodarczej, która ma charakter zorganizowany i ciągły. Podejmowanie działalności w formie przedstawicielstwa powoduje jednak związanie przedsiębiorcy z państwem siedziby tego przedstawicielstwa.

W związku z powyższym wskazane jest, aby w procesie rejestracji przedstawicielstwa wymagana była dokumentacja odpowiednio uwierzytelniona, pozwalająca na identyfikację przedsiębiorcy w obrocie prawnym. Należy podkreślić, że ma to szczególne znaczenie z punktu widzenia kontrahentów, a także konsumentów korzystających z produktów czy usług takiego przedsiębiorcy.

8) zmiany w zakresie obowiązku poświadczania dokumentów przez apostille albo legalizację

Wymogi formalne dotyczące dokumentów dołączanych do wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych nie wynikają jedynie z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Część z nich reguluje prawo międzynarodowe. Zgodnie z propozycją, dołączony do wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw dokument, o którym mowa w art. 97 ust. 2 pkt 1 ustawy SDG (urzędowy odpis aktualnego dokumentu potwierdzającego rejestrację przedsiębiorcy zagranicznego, na podstawie którego przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą), powinien być poświadczony przez apostille, jeżeli przedsiębiorca zagraniczny działa na terytorium państwa będącego stroną Konwencji haskiej z dnia 5 października 1961 r. znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych (Dz. U. z 2005 r. Nr 112, poz. 938), lub przez legalizację, jeżeli przedsiębiorca zagraniczny działa na terytorium państwa niebędącego stroną tej Konwencji.

Ponadto, poświadczenie przez apostille albo legalizację nie będzie wymagane, jeżeli umowa międzynarodowa, którą jest związana Rzeczpospolita Polska, zniosła lub uprościła legalizację lub zwolniła z legalizacji dokumenty w sprawach objętych zakresem tych umów.

9) określenie terminu na usunięcie braków formalnych wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych

W dodawanym przepisie art. 97 ust. 2a został określony termin na usunięcie braków formalnych wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw. Zgodnie z projektowanym przepisem, jeżeli wniosek zawiera braki formalne, minister właściwy do spraw gospodarki będzie obowiązany do wezwania wnioskodawcy do jego uzupełnienia w terminie nie krótszym niż 7 dni. Wyznaczony termin na uzupełnienie wniosku, na umotywowany wniosek wnioskodawcy złożony przed upływem tego terminu, może zostać przedłużony. Nieusunięcie braków formalnych w wyznaczonym terminie będzie skutkować pozostawieniem wniosku bez rozpoznania.

Propozycja zmiany art. 99 ust. 1 pkt 2 jest konsekwencją propozycji wprowadzenia regulacji w zakresie określenia terminów na uzupełnienie braków formalnych wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw.

Art. 18. Zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Nowelizacja ww. ustawy jest konsekwencją zniesienia z dniem 1 stycznia 2013 r. Monitora Polskiego B. Zgodnie z projektowaną zmianą, roczny plan finansowy Funduszu, sprawozdanie finansowe Funduszu, sprawozdanie z działalności Funduszu Prezes Funduszu będzie publikował, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, a nie jak dotychczas w Monitorze Polskim B. Przyjęcie rozstrzygnięcia, że plan finansowy Funduszu, sprawozdanie finansowe Funduszu oraz sprawozdanie z działalności Funduszu będą ogłaszane w Monitorze Polskim związane jest z art. 26 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, który nakłada na urzędy terenowych organów administracji rządowej oraz organy samorządu terytorialnego obowiązek nieodpłatnego udostępniania do wglądu aktów publikowanych między innymi w Monitorze Polskim.

Przepis nowelizujący powyższą ustawę wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Art. 19. Zmiany w ustawie z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

Nowelizacja ww. ustawy jest konsekwencją zniesienia z dniem 1 stycznia 2013 r. Monitora Polskiego B. Zgodnie z projektowaną zmianą (art. 33), organ restrukturyzacyjny, co najmniej raz na 6 miesięcy, będzie ogłaszał listę zakładów, w stosunku do których wydał decyzję o zakończeniu postępowania restrukturyzacyjnego w:

- 1) dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw zdrowia – w przypadku gdy organem restrukturyzacyjnym jest minister właściwy do spraw zdrowia,
- 2) wojewódzkim dzienniku urzędowym – w przypadku gdy organem restrukturyzacyjnym jest wojewoda

– a nie jak dotychczas w Monitorze Polskim B.

Przepis nowelizujący powyższą ustawę wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Art. 20. Zmiany w ustawie z dnia 26 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

obniżenie opłaty skarbowej za dokonanie wpisu do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych

Obecnie opłata skarbowa od dokonania wpisu do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych wynosi 6 713 zł i jest ustalona w załączniku do ww. ustawy, część I, poz. 29.

Projekt ustawy przewiduje obniżenie wysokości opłaty skarbowej z kwoty 6 713 zł do kwoty 1 000 zł.

Stosowana aktualnie wysokość opłaty nie jest uzasadniona, zwłaszcza gdy porówna się ją z wysokością opłaty za wpis oddziału do Krajowego Rejestru Sądowego. Obowiązki organu w tych procedurach rejestracyjnych są zbliżone (np. w zakresie badania dokumentów). Obniżenie wysokości opłaty stanowi dostosowanie do kosztów ponoszonych przez organ administracji w związku z tą czynnością. Badanie dokumentów w procedurze rejestracyjnej

zostaje ograniczone w związku z ograniczeniem rodzaju i liczby dokumentów przedkładanych wraz z wnioskiem o wpis.

Wpływ obniżenia opłaty na stabilność finansów publicznych będzie niezauważalny. Od blisko 10 lat rocznie rejestrowanych jest 30 – 50 przedstawicielstw, co oznacza zmniejszenie wpływów o 170 – 275 tys. zł w skali roku.

Ponadto stosowana obecnie wysoka kwota stanowi ograniczenie tworzenia przedstawicielstw. Jej poziom nie był korygowany na przestrzeni lat, pomimo zdecydowanego ograniczenia zakresu działania przedstawicielstw, które w początkowym okresie mogły być tworzone nie tylko w formie biur informacji czy nadzoru nad realizacją kontraktu, ale także w formie oddziału przedsiębiorstwa zagranicznego i mogły wykonywać działalność gospodarczą na podstawie zezwolenia.

Zgodnie z prawem wspólnotowym opłaty, które państwa członkowskie nakładają na usługodawców w związku ze stosowaniem procedur i formalności krajowych warunkujących podjęcie lub wykonywanie określonej działalności usługowej, powinny być rozsądne i proporcjonalne do ponoszonych przez właściwy organ kosztów (nie mogą tych kosztów przekraczać). Obecnie obowiązująca opłata skarbową nie spełnia tych kryteriów. Konieczne jest zatem jej dostosowanie. W tym przypadku nie może mieć zastosowania art. 112c ustawy o finansach publicznych, sprzeciwiający się przyjęciu przepisów, które spowodują zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych, ponieważ zasada ta ma wyłącznie charakter krajowy i nie może być stosowana, gdy powoduje to naruszenie prawa Unii Europejskiej.

Do projektowanej zmiany nie ma również zastosowania przepis art. 50 ust. 1a ustawy o finansach publicznych (dot. reguły wydatkowej), ponieważ projektowana regulacja nie skutkuje zmianą poziomu wydatków jednostek sektora finansów publicznych.

Art. 21. Zmiany w ustawie z dnia 7 listopada 2008 r. o europejskim ugrupowaniu współpracy terytorialnej.

Nowelizacja ww. ustawy jest konsekwencją zniesienia z dniem 1 stycznia 2013 r. Monitora Polskiego B. Zgodnie z projektowaną zmianą, konwencja i statut ugrupowania oraz

ich zmiany będą ogłaszane w Monitorze Sądowym i Gospodarczym, a nie jak dotychczas w Monitorze Polskim B.

Przepis nowelizujący powyższą ustawę wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Art. 22. Zmiany w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym.

umożliwienie stosowania do wyrobów akcyzowych procedur uproszczonych, o których mowa w przepisach prawa celnego

W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 27 kwietnia 2004 r. w sprawie rodzajów towarów, których objęcie procedurą celną z zastosowaniem procedury uproszczonej zależy od spełnienia dodatkowych warunków oraz towarów wyłączonych spod tej procedury (Dz. U. Nr 97, poz. 972, z późn. zm.) wyłączono, co do zasady, możliwość stosowania procedur uproszczonych, o których mowa w przepisach prawa celnego, w stosunku do wyrobów akcyzowych.

Jednakże w związku z postępującą elektronizacją systemów nadzorujących przemieszczanie wyrobów akcyzowych istnieje możliwość stosowania celnych procedur uproszczonych do wyrobów akcyzowych, co będzie wiązać się z uchynieniem ww. rozporządzenia i zmianą ustawy o podatku akcyzowym.

Zgodnie z projektowaną zmianą wprowadza się możliwość podmiotom, po uprzednim uzyskaniu stosownego pozwolenia, obejmowanie wyrobów akcyzowych procedurą dopuszczenia do obrotu i procedurą wywozu z zastosowaniem wszystkich form uproszczeń, o których mowa w art. 76 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, w tym najczęściej stosowanej formy uproszczeń, tj. procedury w miejscu. Projekt w powyższym zakresie wprowadza następujące zmiany:

- 1) zmianę definicji miejsca importu (w art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy o podatku akcyzowym),
- 2) wyłączenie możliwości stosowania do wyrobów akcyzowych pojedynczego pozwolenia na stosowanie procedury uproszczonej (SASP), w rozumieniu przepisów prawa celnego (w dodanym art. 7c ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym),

- 3) wyłączenie możliwości stosowania procedur uproszczonych do alkoholu etylowego (w dodanym art. 7c ust. 2 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym),
- 4) wyłączenie możliwości stosowania procedur uproszczonych do paliw silnikowych w przypadku podmiotów, których wysokość obrotu tymi paliwami, w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, nie przekracza w poprzednim roku podatkowym 40 mln zł (w dodanym art. 7c ust. 2 pkt 2 oraz ust. 3 i 4 ustawy o podatku akcyzowym),
- 5) nałożenie na podatnika w przypadku stosowania procedur uproszczonych obowiązku obliczenia i wykazania kwoty akcyzy w zgłoszeniu niekompletnym, zgłoszeniu uproszczonym, wpisie do ewidencji i zgłoszeniu uzupełniającym (w art. 27 ust. 1 i 3 ustawy o podatku akcyzowym),
- 6) nałożenie na zarejestrowanego wysyłającego obowiązku przekazania właściwemu naczelnikowi urzędu celnego kopii wpisu lub wydruku z ewidencji towarów dopuszczonych do obrotu, niezwłocznie po przesłaniu do Systemu projektu e-AD dotyczącego wyrobów akcyzowych będących przedmiotem wpisu, z wyłączeniem sytuacji, gdy po przesłaniu projektu e-AD niezwłocznie zostanie przesłane zgłoszenie uzupełniające w rozumieniu przepisów prawa celnego (w dodanym art. 27 ust. 8 ustawy o podatku akcyzowym).

W wyniku wprowadzonych zmian przepisów z zakresu prawa celnego (m. in. zaostreżenia kryteriów wydawania pozwoleń na stosowanie procedur uproszczonych, realizowania wszystkich procedur wywozowych w formie elektronicznej w systemie ECS) obecnie organ celny ma większą możliwość sprawowania odpowiedniego nadzoru i kontroli nad towarami obejmowanymi procedurą celną z zastosowaniem procedury uproszczonej.

W związku z powyższym poziom ryzyka związanego z obrotem niektórymi wyrobami akcyzowymi, w obecnym stanie prawnym, uzasadnia podjęcie działań w celu umożliwienia szerszego stosowania procedur uproszczonych, o których mowa w art. 76 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, w stosunku do wyrobów akcyzowych.

Umożliwienie szerszego stosowania procedur uproszczonych w stosunku do wyrobów akcyzowych ułatwi prowadzenie działalności podmiotom dokonującym importu i eksportu wyrobów akcyzowych. Wejście w życie zaproponowanych zmian umożliwi podmiotom, po uprzednim uzyskaniu stosownego pozwolenia, obejmowanie wyrobów akcyzowych procedurą dopuszczenia do obrotu i procedurą wywozu z zastosowaniem wszystkich form



uproszczeń, o których mowa w art. 76 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, w tym najczęściej stosowanej formy uproszczeń, tj. procedury w miejscu. Stosowanie procedury w miejscu umożliwi objęcie wyrobów akcyzowych procedurą dopuszczenia do obrotu i procedurą wywozu w tzw. miejscu uznanym (np. siedziba podmiotu) przy ograniczonym udziale organu celnego. Oznacza to znaczne usprawnienie i przyspieszenie „odprawy celnej”, a tym samym skrócenie czasu obrotu towarowego z zagranicą. Szersze stosowanie procedur uproszczonych będzie miało zatem wpływ na konkurencyjność polskich przedsiębiorców na rynkach międzynarodowych.

Omówienie poszczególnych zmian:

Art. 2 ust. 1 pkt 25 – W związku z dopuszczeniem stosowania do wyrobów akcyzowych procedury uproszczonej w miejscu, miejscem importu będzie również miejsce uznane wskazane w pozwoleniu na stosowanie tej procedury (np. siedziba podmiotu). W celu uniknięcia wątpliwości, czy miejsce uznane może znajdować się w składzie podatkowym doprecyzowania wymaga definicja miejsca importu poprzez wskazanie, że jest to miejsce inne niż skład podatkowy.

Art. 7c ust. 1 – W przypadku stosowania pojedynczych zezwoleń (SASP) importowane towary znajdują się w innym państwie członkowskim niż to, w którym dokonywane są formalności związane z ich importem. Stosowanie SASP do wyrobów akcyzowych wymagałoby zatem zmian systemowych m. in. w zakresie przedmiotu opodatkowania akcyzą, obowiązku podatkowego, podatnika akcyzy, właściwości organów podatkowych, przypadków i zasad stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy. Z przepisów prawa celnego nie wynika wprost brak możliwości stosowania SASP do wyrobów akcyzowych. W związku z tym wyłączenie w tym zakresie proponuje się wprowadzić w ustawie o podatku akcyzowym.

Art. 7c ust. 2 – 4 – Z uwagi na specyfikę obrotu alkoholem etylowym i paliwami silnikowymi przyjęto założenie, że w przypadku alkoholu etylowego stosowanie procedur uproszczonych jest w ogóle wyłączone, a w przypadku paliw silnikowych ograniczone do podmiotów, których wysokość obrotu tymi paliwami, w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, przekracza w roku podatkowym 40 mln zł.

Art. 27 ust. 1 i 3 – Z przepisów prawa celnego nie wynika obowiązek wykazania kwoty akcyzy w zgłoszeniu niekompletnym, zgłoszeniu uproszczonym, wpisie do ewidencji

i zgłoszeniu uzupełniającym. W związku z tym obowiązek w tym zakresie proponuje się określić w ustawie o podatku akcyzowym.

Art. 27 ust. 8 – W przypadku wysyłania importowanych wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy z miejsca importu, właściwy naczelnik urzędu celnego porównuje dane zawarte w projekcie e-AD z danymi zawartymi w zgłoszeniu celnym (art. 41a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku akcyzowym). Przepisy rozporządzenia Komisji nr 684/2009 z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie wykonania dyrektywy Rady 2008/118/WE w odniesieniu do skomputeryzowanych procedur przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy nakładają na podatnika obowiązek podania w projekcie e-AD numeru zgłoszenia celnego. W przypadku stosowania procedury uproszczonej w miejscu, zgłoszenie celne jest „zastępowane” przez wpis do ewidencji prowadzonej przez podmiot korzystający z uproszczeń. W związku z tym w takim przypadku dane zawarte w projekcie e-AD można porównać jedynie z tą ewidencją, chyba że niezwłocznie po przesłaniu projektu e-AD do Systemu podmiot korzystający z uproszczeń złoży zgłoszenie uzupełniające.

Art. 89 ust. 16 – Obecnie obowiązujący przepis ustawy określa sankcyjną stawkę akcyzy w przypadku nieprzedłożenia w terminie zestawień oświadczeń, o których mowa w art. 89 ust. 13 i 14 ustawy oraz niepodanie w tych zestawieniach wymaganych danych, o których mowa w art. 89 ust. 15. Zgodnie z treścią art. 89 ust. 13 i 14 ustawy importer w sytuacji, o której mowa w ust. 13, i sprzedawca olejów przeznaczonych do celów opałowych sporządza i przekazuje do właściwego naczelnika urzędu celnego, w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zostało złożone zgłoszenie celne w przypadku importera albo w którym dokonano sprzedaży w przypadku sprzedawcy, miesięczne zestawienie oświadczeń. Przepis ust. 15 tego artykułu określa dane jakie powinno zawierać powyższe miesięczne zestawienie oświadczeń. Niezachowanie tego terminu lub niepodanie wymaganych danych powoduje, iż w miejsce stawki 232zł/1000 litrów albo 64 zł/1000 kilogramów oleju opałowego przeznaczonego do celów opałowych, zastosowanie ma stawka 1822 zł/1000 litrów albo 2047 zł/1000 kilogramów tego oleju. Jest to bardzo rygorystyczne rozwiązanie i w przypadku zwykłej pomyłki, niewspółmierne do wagi naruszenia prawa. W związku z powyższym zmiana polega na odstąpieniu od stosowania tej stawki w powyższych sytuacjach. Niespełnienie tych obowiązków będzie spenalizowane na podstawie dodawanego w art. 12 niniejszej ustawy art. 73b w Kodeksie karnym skarbowym.

Art. 23. Zmiany w ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym.

EUROSTAT – Urząd Statystyczny Wspólnot Europejskich podjął decyzję nr 18/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. odnośnie do sposobu rejestracji w rachunkach narodowych kontraktów zawieranych przez jednostki sektora instytucji rządowych i samorządowych w ramach partnerstwa z jednostkami spoza sektora. Decyzja określa ich wpływ na deficyt/nadwyżkę i dług sektora. Jest ona rezultatem prac podjętych w 2003 r. we współpracy z ekspertami z krajów europejskich i innymi międzynarodowymi organami.

Decyzja pozostaje w zgodności z Europejskim Systemem Rachunków Narodowych i Regionalnych (ESA95) oraz jest zgodna z opinią Komitetu ds. Statystyki Monetarnej, Finansowej i Bilansu Płatniczego (CMFB), jak przedstawiono w aneksie.

EUROSTAT rekomenduje, aby aktywa zaangażowane w partnerstwo publiczno-prywatne były klasyfikowane jako aktywa nie będące aktywami sektora instytucji rządowych i samorządowych, a w następstwie tego rejestrowane poza bilansem sektora, jeżeli spełnione są łącznie dwa następujące uwarunkowania:

- 1) partner prywatny ponosi ryzyko konstrukcyjne (budowy) oraz
- 2) partner prywatny ponosi co najmniej ryzyko dostępności lub ryzyko popytu.

W sytuacji, gdy sektor instytucji rządowych i samorządowych ponosi ryzyko konstrukcyjne lub jeżeli partner prywatny ponosi jedynie ryzyko konstrukcyjne i żadnego z pozostałych ryzyk, aktywa są klasyfikowane jako aktywa sektora instytucji rządowych i samorządowych. Ma to istotne konsekwencje dla finansów sektora, zarówno dla deficytu, jak i długu.

Mając na względzie decyzję EUROSTATU wprowadzono zmiany w ustawie o partnerstwie publiczno-prywatnym. Zgodnie z przyjętymi rozstrzygnięciami zobowiązania wynikające z tytułu umów o partnerstwie publiczno-prywatnym nie będą wpływały na poziom państwowego długu publicznego oraz deficyt sektora finansów publicznych w sytuacji, gdy partner prywatny ponosił będzie większość ryzyka budowy (konstrukcyjnego) oraz większość ryzyka dostępności lub ryzyka popytu – z uwzględnieniem wpływu na wymienione ryzyka czynników takich, jak gwarancje i finansowanie przez partnera publicznego oraz alokacja aktywów po zakończeniu trwania umowy. Projektowany przepis

dopuszcza zatem również inne – poza wymienionymi powyżej – czynniki, które mogłyby być uznane za powodujące powrotne przeniesienie ryzyka na partnera publicznego.

Nowelizacja ustawy przewiduje również możliwość wydania przez ministra właściwego do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz po zasięgnięciu opinii Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego rozporządzenia, w którym określone będą zakres poszczególnych rodzajów ryzyka oraz czynniki uwzględniane przy ich ocenie, mając na względzie zapewnienie przejrzystości poszczególnych rodzajów ryzyka. Zaproponowana w projekcie ustawy fakultatywność, a nie obligatoryjność, wydania rozporządzenia w tym zakresie wynika z faktu, że przedmiotowa materia jest skomplikowana i wymagać będzie dodatkowych konsultacji i analiz, aby ostateczne przepisy uwzględnione w rozporządzeniu były jasne i kompletne. Po przyjęciu przez Radę Ministrów projektu ustawy Minister Gospodarki podejmie prace zmierzające do wydania przedmiotowego rozporządzenia, aby zapewnić kompleksową implementację wytycznych Eurostat. Przeprowadzi także szerokie konsultacje społeczne i międzyresortowe w tym zakresie.

W przedłożonym projekcie ustawy w art. 24 – 28 zamieszczono przepisy przejściowe i końcowe, które, w szczególności:

- 1) znoszą Monitor Polski B (art. 24 ust. 1);
- 2) określają miejsce ogłaszania sprawozdań finansowych, ogłoszeń i obwieszczeń oraz innych aktów prawnych, po dniu 31 grudnia 2012 r. (art. 24 ust. 2);
- 3) wskazują, w jakim terminie będą przekazywane ubezpieczonemu przez płatnika składek informacje o przekazanych składkach;
- 4) zawierają rozstrzygnięcia związane z wyłączeniem przedstawicielstw banków zagranicznych oraz instytucji kredytowych z obowiązku uzyskiwania wpisu do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych prowadzonego przez ministra właściwego do spraw gospodarki, w tym zakresie określono:
  - a) termin przekazania przez ministra właściwego do spraw gospodarki Komisji Nadzoru Finansowego danych rejestrowych przedstawicielstw banków zagranicznych i instytucji kredytowych wpisanych do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych,

- b) że postępowania w sprawie wpisu do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych banków zagranicznych i instytucji kredytowych wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy będą umarzone, a opłata skarbową za dokonanie wpisu przedstawicielstwa banku zagranicznego i instytucji kredytowej do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych będzie podlegać zwrotowi na rachunek wskazany przez bank zagraniczny i instytucję kredytową,
- c) że minister właściwy do spraw gospodarki w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wykreśli z rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych dane rejestrowe przedstawicielstw banków zagranicznych i instytucji kredytowych,
- d) że Komisja Nadzoru Finansowego w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zamieści w Biuletynie Informacji Publicznej wykaz zezwoleń na otwarcie przedstawicielstwa banku zagranicznego lub instytucji kredytowej udzielonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy,
- e) wprowadzono regulacje dotyczące przedawnienia należności z tytułu składek – szczegółowe omówienie zostało zawarte w uzasadnieniu w art. 2 i w art. 11 projektowanej ustawy.

Zgodnie z przepisem art. 29 ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2012 r., z wyjątkiem przepisów art. 2, art. 4, art. 5 pkt 2, art. 6, art. 7 pkt 2, art. 11 pkt 1 i 3, art. 13 – 15, art. 18, art. 19, art. 21, art. 24 i art. 28, które wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

## OCENA SKUTKÓW REGULACJI

### 1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane zmiany wpłyną na funkcjonowanie przedsiębiorców i obywateli. Likwidacja bądź zmniejszenie uciążliwości niektórych obowiązków informacyjnych oraz ograniczenie barier administracyjnych ułatwią wykonywanie działalności gospodarczej, co zwiększy konkurencyjność gospodarki i wpłynie korzystnie na rozwój przedsiębiorczości. Proponowane zmiany w krajowym systemie prawnym, w szczególności przez doprecyzowanie przepisów bądź wyeliminowanie rozbieżności interpretacyjnych, poprawią otoczenie prawne, w którym funkcjonują przedsiębiorcy. Przykładowo, zmiany w zakresie skrócenia terminu przechowywania dokumentów rozliczeniowych ZUS czy likwidacji obowiązku publikacji sprawozdania finansowego w Monitorze Polskim B umożliwią obniżenie kosztów administracyjnych ponoszonych przez przedsiębiorców. Niektóre zmiany będą ponadto bezpośrednio oddziaływały na obywateli, przykładowo propozycja wydłużenia terminu na wykorzystanie zaległego urlopu.

### 2. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Likwidacja lub ograniczenie poszczególnych obowiązków informacyjnych zmniejszy obciążenia związane z wykonywaniem działalności gospodarczej przez przedsiębiorców (ograniczenie czasu i kosztów przedsiębiorcy) i pozytywnie wpłynie na aktywność gospodarczą, co powinno przełożyć się na wzrost wpływów budżetu państwa z tytułu dochodów podatkowych. Zmiany w zakresie partnerstwa publiczno-prywatnego zwiększą pewność inwestycji w formule PPP, co powinno przełożyć się na wzrost liczby inwestycji

realizowanych w tej formie i tym samym odciążenie budżetów podmiotów publicznych poprzez realizację inwestycji publicznych w większym stopniu ze środków partnerów prywatnych.

Ułatwienia w zakresie tworzenia oddziałów przedsiębiorstw zagranicznych usuną zagrożenie związane z niewykonaniem zobowiązań traktatowych nałożonych na Polskę (kara może wynieść 3 mln 610 tys. euro lub od 4,3 tys. do 260 tys. euro dziennie).

Obniżenie opłaty skarbowej przy rejestracji przedstawicielstw spowoduje spadek wpływów z tytułu opłaty skarbowej od dokonania wpisu do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych średnio o ok. 190 tys. zł rocznie. Jednakże w długim okresie czasu zmniejszone wpływy z tego tytułu zostaną częściowo zrekompensowane przez wzrost dochodów podatkowych wynikających z większej liczby tworzonych przedstawicielstw.

Pewien wpływ na sektor finansów publicznych może mieć zmiana polegająca na odstąpieniu od stosowania sankcyjnej stawki podatku akcyzowego i wprowadzenie penalizacji obowiązku złożenia w terminie zestawienia oświadczeń na potrzeby obrotu olejami opałowymi w Kodeksie karnym skarbowym. Z uwagi na fakt, iż wysokość sankcji wynikających z przepisów Kodeksu karnego skarbowego uzależniona jest od charakteru wykroczenia (wysokość sankcji jest uznaniowa – przepisy określają jedynie maksymalny dopuszczalny poziom sankcji) nie jest możliwe oszacowanie wielkości wpływu tej zmiany na stan finansów publicznych.

Skutki finansowe wynikające ze zniesienia obowiązku publikacji sprawozdań finansowych w Monitorze Polskim B.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 października 2001 r., w sprawie wysokości opłat za ogłaszanie obwieszczeń i ogłoszeń w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski B” opłata za zamieszczenie obwieszczeń i ogłoszeń wynosi:

- 1) za sprawozdanie finansowe określone w przepisach o rachunkowości – 610 zł za każdą stronę Monitora Polskiego B, jednak nie mniej niż 610 zł,
- 2) za ogłoszenia i obwieszczenia przedsiębiorców, jeżeli odrębne przepisy nie wymagają ich ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym – 10 zł za wiersz tekstu, jednak nie mniej niż 50 zł za ogłoszenie albo 610 zł za stronę Monitora Polskiego B.

Zgodnie z § 3, w każdym roku, począwszy od 2002 r., wysokość opłat ulega podwyższeniu o wysokość średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem określaną corocznie w ustawie budżetowej.

Według stanu na luty 2011 r., kompletne sprawozdanie przedsiębiorcy jest wyceniane zgodnie z zasadami kalkulacji wydawniczej, opłata za 1 stronę wynosi ok. 753,37 zł brutto.

Według przeprowadzonej analizy, roczne przychody z tytułu opłaty za zamieszczenie ogłoszeń wynoszą około 94 170 000 zł. Kalkulacja została sporządzona na podstawie następujących założeń:

Średnia liczba wydań dziennika rocznie – 2500

Średnia liczba sprawozdań finansowych/ dziennik – 5

Średnia liczba stron sprawozdania – 10

Opłata za 1 stronę – 753,37 zł

Roczne przychody z prenumeraty wersji drukowanej i z dostępu elektronicznego wynoszą około 300 000 zł.

Kalkulacja została sporządzona na podstawie następujących założeń:

Cena dziennika rocznie w prenumeracie – 3996 zł

Szacowana sprzedaż – 75 prenumerat.

Szacowana suma przychodów z opłat wynosi więc około 94 470 000 zł.

### 3. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Zakłada się, że przedmiotowe propozycje wpłyną korzystnie na rynek pracy. Ograniczenie czasu i kosztów ponoszonych przez przedsiębiorców oraz istniejących barier administracyjnych umożliwi zwiększenie zakresu działalności operacyjnej, pobudzi inwestycje oraz zwiększy potrzeby zatrudnienia.



#### 4. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Likwidacja oraz zmniejszenie uciążliwości poszczególnych obowiązków informacyjnych ułatwi wykonywanie działalności gospodarczej, co zwiększy konkurencyjność gospodarki i wpłynie korzystnie na rozwój przedsiębiorczości. Proponowane zmiany w krajowym systemie prawnym, w szczególności przez doprecyzowanie przepisów bądź wyeliminowanie rozbieżności interpretacyjnych, poprawią otoczenie prawne, w którym funkcjonują przedsiębiorcy. Przykładowo zmiany w zakresie interpretacji podatkowych zwiększą pewność prawną związaną z wykonywaną działalnością gospodarczą. Wydłużenie terminu na odbiór zaległego urlopu umożliwi efektywniejsze zaplanowanie podziału pracy w przedsiębiorstwie.

Zmiany w zakresie tworzenia oddziałów przedsiębiorstw zagranicznych, doprecyzowanie przepisów z zakresu likwidacji oddziału przedsiębiorcy zagranicznego, doprecyzowanie przepisów w zakresie przedstawicielstw osób zagranicznych, zajmujących się promocją i reklamą oraz doprecyzowanie zakresu danych wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw również wpłyną korzystnie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Ograniczenie rodzajów dokumentów dołączanych do wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw spowoduje redukcję obowiązków informacyjnych przez zmniejszenie katalogu dokumentów przedkładanych do wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw przez przedsiębiorców zagranicznych – oszczędność ok. 3 500 zł rocznie. Pośrednim efektem doprecyzowania przepisu dotyczącego rejestracji przedstawicielstw z uwzględnieniem konwencji haskiej będzie zmniejszenie uciążliwości i kosztowności legalizacji dokumentów przedkładanych do wniosku o wpis do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych – oszczędność w zakresie 3,5 – 50 tys. zł rocznie w zależności od skali problemu. Pośrednim efektem uelastycznienia procedury rejestracji przedstawicielstw w przypadku braków we wniosku będzie uelastycznienie procedur postępowania rejestrowego, skrócenie czasu jego trwania – oszczędności szacowane na ok. 2 tys. zł rocznie. Obniżenie opłaty skarbowej przy rejestracji przedstawicielstw spowoduje wzrost liczby tworzonych przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych.

Z kolei zmiany w zakresie skrócenia terminu przechowywania dokumentów rozliczeniowych ZUS czy likwidacji obowiązku publikacji sprawozdania finansowego w Monitorze Polskim B umożliwią obniżenie kosztów administracyjnych ponoszonych przez przedsiębiorców.

W wyniku analizy przedstawionej w Założeniach, na podstawie wyników pomiaru bazowego przeprowadzonego zgodnie z metodologią Modelu Kosztu Standardowego, łączne zmniejszenie obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorców, w wyniku zaproponowanych zmian OI, wyniesie 603 112 487,56 zł i będzie stanowiło 87,26 % redukcję w stosunku do obecnie istniejących obciążeń.

#### 5. Wpływ aktu na sytuację i rozwój regionalny

Zmiany wpłyną korzystnie na sytuację i rozwój regionalny, oznaczają poprawę warunków inwestycyjnych. W szczególności uregulowanie kwestii wytycznych EUROSTAT 18/2004 w zakresie warunków nieuwzględniania zobowiązań PPP w długi publiczny zachęci jednostki samorządu terytorialnego do realizacji inwestycji w formule partnerstwa publiczno-prywatnego, co wpłynie pozytywnie na inwestycje w regionach.

#### 6. Wyniki konsultacji społecznych

Projekt założeń równocześnie z przekazaniem do uzgodnień międzyresortowych został przekazany do konsultacji społecznych. Wyniki konsultacji społecznych – w odniesieniu do propozycji z założeń, które zostały zawarte w projekcie ustawy – zostały przedstawione w tabelarycznym zestawieniu stanowiącym załącznik do uzasadnienia.

Projekt założeń podlegał konsultacjom społecznym z następującymi podmiotami:

1. Business Centre Club,
2. Polską Radą Biznesu,
3. Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,
4. Pracodawcami Rzeczypospolitej Polskiej,
5. Instytutem Badań nad Demokracją i Przedsiębiorstwem Prywatnym,
6. Fundacją im. Stefana Batorego,
7. Krajową Izbą Gospodarczą,
8. Fundacją Małych i Średnich Przedsiębiorstw,

9. Związkiem Rzemiosła Polskiego,
10. Ogólnopolską Federacją Organizacji Pozarządowych,
11. Krajową Komisją NSZZ „Solidarność”,
12. Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych,
13. Forum Związków Zawodowych,
14. Polską Izbą Ubezpieczeń,
15. Izbą Informatyki i Telekomunikacji,
16. Krajową Izbą Gospodarczą Elektroniki i Telekomunikacji.

Do projektu założeń w ramach konsultacji społecznych dodatkowo zgłosiły uwagi następujące podmioty:

1. Krajowa Rada Doradców Podatkowych,
2. Związek Dealerów Samochodowych,
3. Krajowa Rada Spółdzielcza,
4. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa,
5. Związek Banków Polskich,
6. Związek Rewizyjny Spółdzielni Mieszkaniowych RP (uwagi wpłynęły po terminie, po konferencji uzgodnieniowej – nie zostały uwzględnione w tabeli).

Zgodnie z ustaleniami Komitetu Rady Ministrów podjętymi w dniu 30 czerwca 2011 r. projekt został dodatkowo skonsultowany z Krajową Radą Spółdzielczą w zakresie możliwości zmiany obecnych przepisów dotyczących obowiązku publikacji sprawozdań finansowych spółdzielni w Monitorze Spółdzielczym B. Krajowa Rada Spółdzielcza wyraziła opinię, iż zmiany w tym zakresie są niecelowe, wskazując na rolę, jaką pełni przekazywanie do ogólnej wiadomości sprawozdań finansowych przez publikację w Monitorze Spółdzielczym B. Rada wskazała, że opłaty z publikacji sprawozdań finansowych przeznaczone są wyłącznie na działalność statutową Krajowej Rady Spółdzielczej, a pozbawienie wpływów z tej działalności ograniczyłoby w istotny sposób możliwości pełnej realizacji statutowych obowiązków Krajowej Rady Spółdzielczej, co wymagałoby ustalenia nowego systemu finansowania jej działalności.

Projekt założeń był udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej w trybie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337). Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem założeń w trybie przewidzianym w przepisach wymienionej ustawy.

Projekt ustawy zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej w trybie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337).